

TU HÀNH

Mọi người cứ nghĩ rằng việc tu hành là điều lớn lao to tát. Thực ra, mọi người đang tu hành hàng ngày, hàng giờ, hàng phút, hàng giây đây thôi ...

Tu có nghĩa là sửa đổi – sửa đổi sao cho bản thân thuần tính Thiện ; hành có nghĩa là thực hành, không nói lý thuyết suông.

Con người, về bản chất là luôn hướng thiện. Những người đã, đang làm những điều bất thiện – họ luôn canh cánh bất an trong lòng ... Sự canh cánh bất an ấy là manh nha, khởi đầu cho sự hướng thiện ...

Có người “buông được đao”, song có người lại “nhuôm máu” ...

Tôi có được may mắn: cuối cùng trong tận cùng sâu thẳm của tâm mình: tôi không còn một chút mảy may nào phân biệt giữa các tôn giáo. Tôi yêu kính ông Jesus Chist cũng như yêu kính ông Thích Ca Mâu Ni. Điều này đừng cho rằng đơn giản – thực sự là rất khó ! Phá được cái “*Chấp*” trong con người mình là thành quả mang ý nghĩa thật sự đặc biệt. Có được điều này, do tu hành mà ra ...

Như vậy, từ việc bé như đầu kim – cho đến những điều to lớn – đều đòi hỏi đến sự tu hành.

Quá khứ, hiện tại, vị lai như thế nào đều do tu hành của mỗi người. Tu hành có rất nhiều cách thức. Không có cách thức cao, và cũng không có cách thức thấp – chỉ có những cách thức phù hợp (tựa như bệnh ho thì cần thuốc trị ho ; cảm sốt cần thuốc cảm sốt ...). Cách thức nào cũng được – miễn sao phù hợp – và giúp mỗi người thuần Thiện (người Thiện hạnh).

Hãy cảnh giác với thói lười biếng – một trong những thuộc tính của con người. Lười nhác, không siêng năng trong việc tu hành – song lại muốn rất nhiều thứ: giàu sang, khỏe mạnh, sống lâu, thông minh, đẹp đẽ ... Với những ai chẳng màng đến việc hành Thiện, điều mong muốn ấy là không thể. Thế nhưng: “*Gõ cửa mãi, cửa sẽ mở*” – thì sao ?

000

Tôi thích cái cách triết lý của Công giáo. Thật không thể tin nổi: cả một nền triết lý sâu thẳm lại chứa đựng trong vắn vẹn có năm từ: “*Lỗi tại tôi mọi đàng*”. Điều này sẽ nói sau, vì phải trở lại vấn đề cầu xin: “*Gõ cửa mãi, cửa sẽ mở*”.

Rất và rất nhiều người cho rằng: việc cầu xin là “vớ vẩn”, là “hoang đường”. Song, xin thưa rằng: việc cầu xin sẽ luôn gắn mãi mãi với con người. Nếu không phải là “*Gõ cửa mãi, cửa sẽ mở*” – thì việc cầu xin này đã “tắt ngúm” –

ngay từ thừa “bình minh” của loài người. “*Gõ cửa mãi, cửa sẽ mở*” – đó là chân lý. Thực tế chỉ ra rằng: Có người chỉ cần gõ “vài ba nhát”, cánh cửa đã mở toang rồi. Tuy nhiên, có người “gõ đến mòn hơi”, lúc ấy, cánh cửa mới chỉ là he hé ... Tại sao ? Liệu rằng Thiên Chúa có ưu ái người này – ruồng bỏ người nọ ? Thực sự là: **Tính công bằng tuyệt đối – là quy luật khách quan, bất biến – đối với con người.** Sở dĩ, người được như thế này, người được như thế kia – là bởi: “*Chúa cho tay phải – Ngài lấy đi tay trái*” . (Có nghĩa: Được cái này, mất cái khác ; Được lúc này, mất lúc khác ...). Như vậy, việc cầu xin – không phải là không được – mà là: liệu rằng việc “*lấy đi tay trái*” ấy – sẽ như thế nào ...

Về vấn đề cầu xin, triết lý của nhà Phật cho rằng: “*Với những kẻ Ác hạnh, việc cầu xin phỏng có ích gì ? Tựa như cầu xin tảng đá dưới đáy hồ nổi lên mặt nước ; tựa như cầu xin váng dầu trên mặt nước chìm xuống đáy hồ vậy*”. (Kẻ Ác hạnh, là những người gây tội ác cao như núi – thông thường, những người này ngay sau khi chết sẽ đầu thai thành các loại thú vật hoặc sinh vào cõi dữ mà người đời hay gọi là “Địa ngục”) . Như vậy, ngay tại đây, nhà Phật cũng thừa nhận bằng sự hiển nhiên của vế còn lại: những người Thiện hạnh hiển nhiên là cầu xin ắt sẽ được (và cũng hiển nhiên là: được điều này, mất điều khác ; được lúc này, mất lúc khác ...).

Con người – trong một hoàn cảnh bi đát, tuyệt vọng – không thể không cầu xin. Tôi mong rằng: cánh cửa sẽ mở toang với họ.

Tuy nhiên, tu hành đến một mức nhất định, việc cầu xin sẽ trở thành dư thừa, không còn cần thiết nữa.

000

Trở lại vấn đề: Cả một nền triết lý – sao lại có thể chỉ gói gọn trong năm từ được ?! Đó là: *“Lỗi tại tôi mọi đàng”*.

“Mọi đàng”, có nghĩa là: Mọi hoàn cảnh ; Mọi góc độ ; Mọi nguyên nhân ; Mọi ... thứ.

Tất cả đều là “lỗi tại tôi”. Xin nhắc lại: Đây là chân lý.

Hãy lấy một ví dụ: Có một cụ già, cả một đời sống đức hạnh. Một hôm, trên đường về nhà, cụ đi trên chiếc xe gắn máy hết sức cẩn trọng. Đường vắng tanh, nhưng cụ vẫn đi chậm rãi và đi đúng vào phía bên lề của mình. Bên kia đường, một cậu thanh niên, cũng đi gắn máy, phóng như bay, bỗng vọt sang bên này đường, tông vào đuôi xe cụ già, cụ và cả chiếc xe chổng chơ. Gã thanh niên, sau vài giây loạng choạng, trước khi vọt đi còn để lại phía sau lời độc địa: “Chết cho rồi. Đi chậm như rùa !”. Cụ

già xây xước hết người, đau đớn, cố gượng dậy, cố đỡ chiếc xe lên và cố về nhà. Vừa đi, cụ vừa đọc thầm mãi câu kinh: “Lỗi tại tôi, lỗi tại tôi mọi đàng”.

Tất cả đều là lỗi của cụ. Một trăm phần trăm lỗi là do cụ. Thế là thế nào ?

Cả một nền triết lý về Nhân-Quả gói trong năm từ ấy ! Tất tần tất đều là lỗi do cụ gây ra – chuyện đã xảy ra từ hàng đời trước – giờ, hậu quả cụ phải gánh chịu ... Đó là lẽ công bằng tuyệt đối – thuộc về quy luật khách quan và bất biến.

Đến đây, có lẽ không ít người tỏ ý khó chịu (thậm chí có thể là tức giận): Điều này không có trong giáo lý Công giáo. Điều này là ngoại đạo !

Thực ra, “Tái sinh luân hồi” cũng là của Công giáo. Một lần, trên kênh truyền hình History (Mỹ), Tiến sĩ William Bramley đã công bố nghiên cứu của mình: *“Ý tưởng về kiếp trước của linh hồn, từng là một học thuyết quan trọng của đạo Cơ Đốc (hay còn gọi là Công Giáo ; KiTô giáo ; Thiên Chúa giáo ...) – trước khi nó bị loại bỏ – bởi những giáo huấn của Justinian Đại đế của La Mã vào năm 553. Niềm tin ban đầu của Cơ Đốc giáo vào sự luân hồi – cuối cùng đã bị tuyên bố là dị giáo (bởi*

Justinian)”. Cũng trong chương trình này, Tiến sĩ Triết học Jonathan Young cũng đã dẫn chúng: *“Những nhà triết học cổ đại: Socrates ; Pythagoras ; Plato đều từng bình luận về sự luân hồi. Có lần, trong một cuộc đối thoại Plato nói: Tôi tin rằng thực sự có sự sống lại và sự sống trỗi dậy từ người chết – đây là một nhận thức mạnh mẽ về sự luân hồi”*.

Cụ già vừa đi vừa đọc thầm mãi câu kinh: *“Lỗi tại tôi, lỗi tại tôi mọi đàng”*...

Chân lý sáng ngời *“Lỗi tại tôi mọi đàng”* này giúp nhận ra **sự chân thật** – từ đó hóa giải mọi nỗi đau khổ của con người. Con người, với những giới hạn – hết sức giới hạn, sẽ không bao giờ nhận thức ra được bản chất của mọi sự vật, hiện tượng xã hội. Marx huyênh hoang về bản chất – cho rằng đã chỉ ra được bản chất của các sự vật, hiện tượng xã hội – song, đó chỉ là nhận thức phiến diện, nông cạn, ấu trĩ, nửa vời ... Chính với nhận thức thiên cận, hạn hẹp này, Lê Nin đã dũng dạc tuyên bố: *“Tôn giáo là thuốc phiện của nhân dân”* . Tuyên bố ấy của Lê Nin đã đưa những người Cộng Sản vào con đường đánh mất dần nhân tính – song, thật đáng mừng, tuyệt đại đa số những người Cộng Sản – ngoài cái vỏ bọc – thâm tâm họ là hướng thiện – và, phần lớn trong số họ cũng vẫn hướng về Phật, về Chúa – tức, hướng về chân lý – thật sự là chân lý.

Con người cứ ngỡ rằng sự đau khổ là do bên ngoài bản thân mang đến – song, kỳ thực, mọi đau khổ hay hạnh phúc đều do chính bản thân mình tạo ra ... Ngay cả một viên đạn từ trên trời rơi xuống, trúng vào thân – cũng là do bản thân mình ...

Chân lý sáng ngời “*Lỗi tại tôi mọi đàng*” mang tính nhân văn hết sức sâu đậm – trên tất cả mọi tính nhân văn sâu đậm vốn có. Tính nhân văn này không vọng tưởng, không hảo huyền – một khi con người nhận thức đúng đắn và đầy đủ về chân lý “*Lỗi tại tôi mọi đàng*” – lập tức, nó sẽ mang đến sự an nhiên, tự tại – ngay trong đời sống hiện hữu của mỗi con người.

000

Hãy là người thuộc về giới “Thượng đẳng”:
Giàu sang, khỏe mạnh, sống lâu, thông minh,
đẹp đẽ, có địa vị cao trong xã hội và được xã
hội tôn quý ...

Hãy tránh trở thành người thuộc giới “Hạ liệt”:
Nghèo đói, đau yếu, chết sớm, đàn độn, xấu xí,
có địa vị thấp trong xã hội và bị xã hội xua
đuổi ...

Để trở thành người thuộc – giới này, giới khác
– tất cả đều do sự tu hành của mỗi người mà
thành.

*(Việc chia sẻ chân lý này đến với mọi người –
là việc làm mang lại phước đức to lớn – trong
con đường tu hành của mình!).*

Phan Tùng Châu

18/10/2021

Xem bài: “[Bóng ma chủ nghĩa Công Sản](#)”

Tìm hiểu thêm ở đây: <http://chuanet.vn>